

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 14 PŽ-3345/2023-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, predsjednika vijeća, Maje Bilandžić, suca izvjestitelja i Nevenke Baran, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ISTO d.d. u stečaju, Varaždin, A. Šenoe 4-6, OIB 88502209643, protiv tuženika MANEDA d.o.o., Sesvete, Varaždinska 77, OIB 92450134182, uz sudjelovanje umješača ISTO GRUPA d.d. na strani tužitelja, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-150/2022-64 od 5. lipnja 2023., u sjednici vijeća održanoj 26. ožujka 2024.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-150/2022-64 od 5. lipnja 2023.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-150/2022-64 od 5. lipnja 2023. proglašena je nedopuštenom ovrha određena rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-1160/2012-4 od 9. srpnja 2012. (točka I. izreke). Tuženiku je naloženo naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.267,49 EUR (9.549,90 kn) sa zateznim kamatama koje teku od 26. svibnja 2023. do isplate (točka II. izreke).

2. Protiv pobijane presude tuženik je podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da ovaj sud presudu preinači podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. U obrazloženju žalbe u bitnome navodi da je predmetna tužba nepravovremena po odredbi čl. 51. st. 1. Ovršnog zakona i po odredbama čl. 282. i čl. 288. Zakona o parničnom postupku i da je navedeno dokazao potvrdom pravomoćnosti rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-1160/12-108 od 3. ožujka 2020., o upućivanju tužitelja u parnicu, a koje je rješenje postalo pravomoćno 19. ožujka 2020., a sve budući je od pravomoćnosti tog rješenja do podnošenja predmetne tužbe protekao prekluzivni rok od 15 dana. Kao dokaz navedenom dostavlja sudsku praksu – Odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III-186/2020 od 18. svibnja 2022. i rješenje Vrhovnog suda

Republike Hrvatske poslovni broj Rev-386/17-2 od 3. svibnja 2017. Tuženik također navodi da među istim strankama o istoj stvari i u pogledu identičnog tužbenog zahtjeva radi proglašenja ovrhe nedopuštenom postoji prethodna parnica te da je prvostupanjski sud bio dužan i po odredbama čl. 51. st. 4. i 5. Ovršnog zakona odbaciti tužbu. Žalitelj napominje i da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka jer je tuženiku onemogućeno raspravljanje pred sudom budući da prvostupanjski sud nije izvršio uvid u spis, nije izveo dokaz saslušanjem stranaka te je uzeo u obzir osporene e-mail poruke umješača. Tuženik ističe da je prvostupanjski sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje na koje je pogrešno primijenio materijalno pravo, jer je tužitelj neosnovano utemeljio svoju tužbu na parničnom postupku u kojem je pravomoćno odbijen (presudom poslovni broj PŽ-359/2023 od 21. veljače 2023.). Žalitelj zaključno navodi i da odluka o trošku nije zakonita.

3. Umješač na strani tužitelja u odgovoru na žalbu predlaže da sud potvrdi pobijanu presudu i odbije tuženikovu žalbu kao neosnovanu.

4. Žalba nije osnovana.

5. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredaba čl. 365. („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud utvrđuje da je ona pravilna i na zakonu osnovana.

6. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-1160/2012-4 od 9. srpnja 2012., zbog razloga izjavljenih u žalbi nakon proteka roka. Naime, tim rješenjem od 9. srpnja 2012., određena je ovrha na nekretninama ovršenika (ovdje tužitelja) na temelju ovršne isprave (list 19.-20. spisa). Ovršenik (ovdje tužitelj) je podnio žalbu nakon proteka roka iz razloga sadržanih u odredbama čl. 46. st. 1. t. 7. i 10. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08, 139/10, 154/11 i 70/12; dalje: OZ), navodeći da tražbina osigurana zadužnicama nije nikada nastala, i da je sud svojim odlukama utvrdio ništetnim osnovni pravni posao kao i ustup zadužnica. Kako te navode iz opravdanih razloga nije mogao istaknuti ranije odnosno u roku za žalbu protiv predmetnog rješenja od 9. srpnja 2012. (jer su navedene odluke ovog suda donesene nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi), a radi se o razlozima iz odredbi čl. 46. st. 1. t. 7. i 9. OZ-a, prvostupanjski je sud rješenjem poslovni broj Ovr-1160/2012-108 od 3. ožujka 2020., uputio ovršenika (ovdje tužitelja) da u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti tog rješenja pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

7. Ocjenom izvedenih dokaza, prvostupanjski je sud ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

8. Naime, prema odredbi čl. 49. st. 1. OZ-a ovršenik može zbog razloga iz čl. 46. st. 1. t. 7. i t. 9.-11. OZ-a (naprijed navedeni razlozi) podnijeti žalbu protiv rješenja o ovrsi i nakon njegove pravomoćnosti ako taj razlog nije mogao iz opravdanih razloga istaknuti već u roku za žalbu protiv toga rješenja. Kako su navedeni žalbeni razlozi nastali nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi, ovršenik (ovdje tužitelj), ih nije mogao istaknuti u roku za žalbu. Navedeno proizlazi i iz obrazloženja rješenja poslovni broj Ovr-1160/12-108 od 3. ožujka 2020. (list 12.-13. spisa).

9. Prvostupanjski sud navodi da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-1012/2020-2 od 22. prosinca 2020. izrazio pravno shvaćanje da nijednom odredbom Ovršnog zakona nije propisano da nakon provedbe ovrhe i samo zbog te činjenice tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenosti ovrhe postaje neosnovan, a niti da bi tužba postala nedopuštena.

10. Prvostupanjski sud ocjenjuje i da nije osnovan tuženikov prigovor (ujedno i žalbeni navod) da je tužba u ovom predmetu podnesena nepravodobno odnosno izvan prekluzivnog roka od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu. Tužitelj je upućen u pokretanje parnice radi proglašenja nedopuštenom ovrhe rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-1160/12-108 od 3. ožujka 2020. na koje su rješenje obje stranke u postupku podnijele žalbu, koje su odbijene rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-2271/20 od 28. listopada 2020. Uvidom u potvrdu (list 1133. spisa) te u sustav e-Spis pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je navedeno rješenje ovog suda tužiteljev punomoćnik primio 24. prosinca 2020. To rješenje ima učinak prema strankama tek od kada im je dostavljeno, sukladno odredbama čl. 347. u vezi s odredbom čl. 334. st. 2. ZPP-a. Pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je, s obzirom da je predmetno rješenje o upućivanju u parnicu tužiteljev punomoćnik preuzeo 24. prosinca 2020., tužba podnesena 6. siječnja 2021. pravodobna, jer je podnesena unutar prekluzivnog roka od 15 dana.

11. Nadalje, prvostupanjski sud ističe i da nije osnovan tuženikov prigovor (ujedno i žalbeni navod) da je prvostupanjski sud temeljem odredaba čl. 51. st. 4. i 5. OZ-a bio dužan odbaciti tužbu. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da je u tom istom predmetu ovršenik – tužitelj na tu parnicu bio prethodno upućen rješenjem Općinskog suda u Puli u spisu poslovni broj Ovr-2049/12 (poslovni broj Ovr-4919/17) od 27. listopada 2016. i da je podnio tužbu 18. studenog 2016. Međutim, rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-42/2023-42 od 22. ožujka 2023. utvrđeno je da je tužba u tom postupku povučena podneskom od 17. ožujka 2023., prije nego li je tužba dostavljena tuženiku na odgovor, koje pravo povlačenja tužbe, bez pristanka tuženika, tužitelj ima temeljem odredbe čl. 193. st. 1. u vezi odredbe čl. 288.a st. 5. ZPP-a.

12. Također, prvostupanjski sud ocjenjuje da osnovano tužitelj tvrdi da tuženik nema tražbinu jer je istu stekao ustupima koji su ništetni. Nastavno na navedeno, prvostupanjski sud upire na točku II. pravomoćne presude ovog suda poslovni broj PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. koja glasi: „Utvrđuje se da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., zaključen između II. tuženika (Daliborke Planinčević) i III. tuženika (Nenada Markovića) i ovjeren kod javnog

bilježnika Vlaste Zajec, broj OV-1366/09, kao i bilo koji drugi ustup tražbine koja je predmet Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009.“ (list 33.-39.spisa).

13. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da su društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. (izdavatelj opcije), pravni prednik tužitelja, društvo Industrogradnja d.d. (jamac) i Daliborka Planinčević (stjecateljica opcije), ujedno i vlasnica jedinog poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. (koje društvo je držalo dionice društva TOZ Penkala d.d.), sklopili osnovni pravni posao - Ugovor o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008. (list 27.-28. spisa). Tim Ugovorom su se stranke obvezale da će na zahtjev Daliborke Planinčević kao stjecateljice opcije sklopiti kupoprodajni ugovor odnosno Ugovor o prijenosu poslovnog udjela, kojim će društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. kao izdavatelj opcije kupiti predmet opcije (dionice društva TOZ Penkala d.o.o.) za iznos od 17.753.625,00 kn (iznos od 2.356.310,97 EUR - čl. 1. i 3. Ugovora). Društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. se kao izdavatelj opcije obvezalo kao sredstva osiguranja tražbine koja će nastati (tek) u slučaju stjecanja predmeta opcije temeljem kupoprodajnog ugovora, Daliborki Planinčević predati dvije vlastite mjenice i 18 zadužnica (čl. 10. Ugovora).

14. Dakle, radi osiguranja tražbine iz Ugovora o opciji prodaje, Daliborki Planinčević predan je „paket“ od 18 bjanko zadužnica i dvije mjenice. Iste je zajedno s predmetnim dionicama TOZ Penkala d.o.o., Daliborka Planinčević ustupila Nenadu Markoviću, temeljem Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., koji je pak istu spornu tražbinu sa svim navedenim sredstvima osiguranja ustupio društvu tuženika (kojeg je Nenad Marković vlasnik i direktor), temeljem Ugovora o ustupu tražbine od 7. prosinca 2009., a pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008.

15. Dakle, iz podataka u spisu proizlazi (točka 13. ove presude) da je nesporno utvrđeno pravomoćnom presudom da je Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. ništetan (jer navedeni Ugovor nije sklopljen u obliku javnobilježničke isprave, sukladno odredbi čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj 35/08 i 41/08), a pravna posljedica ništetnosti prvog Ugovora o ustupu tražbine jest da su i svi kasniji Ugovori o ustupu iste tražbine (koji su sklopljeni naknadno i proizlaze iz prvog ugovora) ništetni. Nastavno, tuženik nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja. Prvostupanjski sud pravilno ocjenjuje da je već iz tog razloga tužbeni zahtjev osnovan, odnosno ovrha je nedopuštena u odnosu na osnovno rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-1160/12-4 od 9. srpnja 2012. Dakle, sporna tražbina iz Ugovora o opciji prodaje, koja je osigurana zadužnicama temeljem kojih je određena predmetna ovrha, nikada nije nastala.

16. Također, iz čl. 22. Anexa Sporazuma od 21. kolovoza 2008. (list 411.-414. spisa) jasno proizlazi da su predmetne zadužnice dane kao sredstvo osiguranja plaćanja kupoprodajne cijene poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o., te da nikakva dodatna osiguranja nisu ni predviđena ni dana. Stoga pravilno prvostupanjski sud ističe da Anex Sporazuma jasno utvrđuje svrhu i opseg poslovanja društva Planidal ulaganja d.o.o. i ograničava to društvo od poduzimanja bilo kakvih drugih poslova. S obzirom da je Daliborka Planinčević svoju tražbinu zajedno s predmetnim zadužnicama ustupila Nenadu Markoviću, a Nenad Marković je isto ustupio društvu

Maneda d.o.o., ovdje tuženiku (koje društvo je pokrenulo ovrhu čije se proglašenje ovrhe traži nedopuštenom u ovoj pravnoj stvari), jasno je da se radi o zadužnicama koje ne mogu biti iskorištene za drugu svrhu osim za osiguranje plaćanja kupoprodajne cijene za poslovni udjel Planidal ulaganja d.o.o. sukladno zaključenim ugovorima.

17. Pravilno prvostupanjski sud zaključuje da iz podataka u spisu (list 986.-989. spisa, list 992. i 996. spisa) proizlazi da su stranke pregovarale samo o stjecanju dionica TOZ Penkale d.d. (odnosno jedinog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. koje je iste dionice steklo i držalo), da su svi dokumenti koji su obuhvatili dogovor stranaka dogovarani zajedno i da su i svi potpisani isti dan, zatim da je 18 zadužnica dano isključivo radi osiguranja tražbine iz opcije prodaje (kako navodi Nenad Marković u e-mail poruci od 13. kolovoza 2008. i 17. kolovoza 2008.), te da su istovremeno s potpisom dokumenata predane i predmetne zadužnice.

18. Slijedom navedenog, nisu osnovani ni tuženikovi navodi da je predmet ovrhe tražbina za naknadu štete, ustupljena od strane društva Planidal ulaganja d.o.o. Prvostupanjski sud pravilno navodi da se tražbina za naknadu navodne štete ne bi smjela naplaćivati zadužnicama prije nego što je ista dokazana i utvrđena (pravni stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske sadržan u presudi poslovni broj Rev-176/11 od 3. rujna 2013.), a posebno ne zadužnicama izdanim drugoj osobi, radi osiguranja druge tražbine (što je ovdje konkretni slučaj). Dakle, s obzirom na to da je predmet osnovnog pravnog posla bilo stjecanje jedinog poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. od strane društva Industrogradnja nekretnine d.o.o., jasno je da nema ni izvanugovorne štete koju bi tužitelj trebao namiriti tuženiku.

19. Slijedom svega navedenog, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da je postojao poslovni odnos upravo kako je utvrđeno predmetnim Ugovorima, te da je dogovorena kupoprodaja jedinog poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. (pod uvjetima i na način kako je navedeno u Aneksu Sporazuma i Ugovoru o opciji prodaje). Predmetna sredstva osiguranja - dvije mjenice i 18 bjanko zadužnica, izdana su isključivo za osiguranje plaćanja kupoprodajne cijene za predmetni poslovni udjel, temeljem budućeg Ugovora o kupoprodaji poslovnog udjela koji nikada nije sklopljen, pa tražbina nije ni nastala. Prvostupanjski sud pravilno ocjenjuje da je tužitelj dokazao da tražbina iz osnovnog pravnog posla ne postoji, jer se osnovni pravni posao (gdje su predmetne zadužnice sredstvo osiguranja plaćanja kupoprodajne cijene) nije realizirao (kupoprodajni ugovor nikada nije zaključen). Stoga ne postoji ni tuženikova tražbina prema tužitelju.

20. Dakle, žalbenim navodima tuženik nije doveo u sumnju zakonitost i pravilnost prvostupanjske presude. Na potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski je sud pravilno primijenio materijalno pravo. U postupanju prvostupanjskog suda nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka, kako one na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, tako ni one na koje se tuženik pozivao u svojoj žalbi.

21. Pravilna je i odluka prvostupanjskog suda o troškovima parničnog postupka, kako po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a) tako i po visini.

22. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 26. ožujka 2024.

Predsjednik vijeća
Dubravka Zubović

Broj zapisa: **9-30865-82d67**

Kontrolni broj: **0e1c7-5b5b8-e43ee**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Dubravka Zubović, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.